

BELGIAN LAKON OPETUKSIA

Kuten tunnettua, Belgian työläisten yleislakko päättyi puolinaiseen voittoon ²⁶¹. *Toistaiseksi* työläiset ovat saaneet klerikaaliselta hallitukselta vain *lupauksen* asettaa lautakunta käsittelemään kunnallisen äänioikeuden lisäksi myös kysymystä yleisvaltakunnallisesta äänioikeudesta. Belgian pääministeri lupasi joku päivä sitten edustajakamarissa, että lautakunta asetetaan toukokuussa.

Ministerin lupaus (niin kuin mikä „ylhäältä” annettu lupaus hyvänsä) on tietysti jotain kerrassaan epävakavaa. Ei voitaisi puhua edes niukasta voitosta, ellei yleispoliittinen tilanne todistaisi, että yleislakko aiheutti vanhaan, leppymättömään, myöntymättömään ja itsepäiseen klerikaaliseen (mustasotnialais- ja pappishenkiseen) „elämänjärjestykseen” tietyn murtuman.

Lakon aikaansaannoksena ei ole niinkään paljon tämä hallituksesta saatu vähäinen voitto, vaan järjestyneisyyden, kurinalaisuuden, taisteluun nousun ja taisteluinnon kasvu Belgian työväenluokan suurten joukkojen keskuudessa. Belgian työväenluokka on todistanut kykenevänsä sitkeään taisteluun oman sosialistisen puolueensa antamin tunnuksin. „Tarpeen tullen toistamme lakon vielä kerran!” Nämä sanat, jotka eräs työväenjohtaja lausui lakon aikana, tuovat ilmi joukkojen tietoisuuden siitä, että ne pitävät asetta lujasti käsissään valmiina käyttämään sitä uudelleen. Ja herroille Belgian kapitalisteille lakko on todistanut, miten suuria menetyksiä se aiheuttaa pääomalle, miten tarpeellisia ovat myönnytykset, ellei belgialainen pääoma tahdo jäädä toivottomasti jälkeen saksalaisesta j.n.e.

Belgiassa on jo ajat sitten vakiintunut vankka perustuslaillinen järjestys, kansalla on jo ajat sitten ollut poliittinen vapaus. Poliittisen vapauden vallitessa työläisille on auennut laeva kehitystie.

Mistä syystä sitten lakon menestys oli *vähäinen*? On kaksi pääsyytä.

Ensimmäinen syy on se, että Belgian sosialistien erään osan, varsinkin parlamentaarikkojen, keskuudessa on vallalla opportunismi ja reformismi. Nämä parlamentaarikot ovat tottuneet toimimaan liitossa liberaalien kanssa ja sen vuoksi tuntevat olevansa kaikessa menettelyssään riippuvaisia liberaaleista. Tämän vuoksi ilmeni horjuvuutta lakosta päätettäessä, horjunta ei voinut olla vaikuttamatta haitallisesti koko proletaarisen taistelun menestykseen, voimakkuuteen, mittavuuteen.

Seurattakoon vähemmän liberaaleja, luotettakoon heihin vähemmän, uskottakoon enemmän proletariaatin omintakeiseen, rajattoman uskolliseen taisteluun — sellainen on Belgian lakon ensimmäinen opetus.

Toinen osittaisen epäonnen syy on Belgian työväenjärjestöjen heikkous ja *puolueen* heikkous. Belgian työväenpuolue on poliittisesti järjestyneiden työläisten liittouma poliittisesti järjestymättömien työläisten kanssa, „pelkästään” osuustoimintamiesten, ammattiyhdistysväen y.m.s. kanssa. Tämä on Belgian työväenliikkeen suuri puutteellisuus, jonka hra Jegorov „Kijevskaja Myslissa” ja likvidaatorit „Lutshissa” ovat turhaan jättäneet huomiotta.

Kiinnitettäköön enemmän huomiota sosialistisen propagandan harjoittamiseen, tehtäköön enemmän työtä lujan, periaatteellisesti varmakantaisen ja sosialismille uskollisen, tiukasti puoluekantaisen organisaation liittämiseksi lujasti yhteen — sellainen on Belgian lakon toinen opetus.

„Pravda” № 104,
toukokuun 8 pnä 1913
Allekirjoitus: K. O.

Julkaistaan
„Pravda” lehden tekstin mukaan